

PINGPING

Mariët Meester

roman

Uitgeverij Caprae

Amsterdam

LILY LIEP LANGS een naakte man die naast de toegangsdeur stond geposteed, en wiens schaamlap – een losjes geknoopte oranje voetbalsjaal – was afgezakt waardoor ze het stuk van zijn lichaam kon zien dat zijn geslachtsdeel voorstelde, een forse bobbel. Op zijn torso, breed en lichtbruin, was een briefje met ‘40 euro’ geplakt, zijn hoofd ging schuil onder een doek van 50 cent.

Ik heb de beste beslissing ooit genomen, dacht ze terwijl ze gulzig de geur opsnoof die binnen hing. Ze groette de vrouw achter de toonbank en zag links een lage tafel waarop lampenkappen, schemerlampjes, snoeren en stekkerdozen door elkaar lagen, erachter stond een tafel met cd’s, dvd’s en een grote variëteit aan glazen. Dit was geen kringloopwinkel waarin het aanbod werd uitgesteld alsof er een etaleur werkte, in Breukelen was het nog zo’n zaakje waarvan de uitbaters – in dit geval het renovatiefonds van een plaatselijke kerk – niet in de gaten hadden welke gebruiksvoorwerpen of kunstwerken nog best wat waard konden zijn.

Ze speurde een stellage met keukenspullen af en liep door naar de boekenkast tegen de zijwand van de winkel. Tot bijna aan het plafond stonden boeken, volgens een briefje aan een van de planken kostten ze een euro per stuk. Ze stak haar hand uit naar een stapel met boeken die te

groot waren om ze rechtop te zetten, en waarvan het bovenste *Leven van het land* heette. Exact op het moment dat ze haar vingers eromheen legde, schoot een andere hand, gespierd en onbehaard, er ook naartoe.

Met een ruk keek ze opzij. Naast zich, net boven haar middel, zag ze de bovenkant van een hoofd met lichtblond lang haar dat met een rood elastiek in een paardenstaart was gebonden. De staart hing tot ver over de rugleuning van een rolstoel, deze figuur moest geluidloos zijn komen aanrijden.

‘Volgens mij stond ik hier eerder,’ zei ze terwijl ze het boek bleef vasthouden.

De man in de rolstoel keek op, maar liet niet los. Hij had opvallende jukbeenderen. ‘Waar heb je het voor nodig?’ vroeg hij.

Ze had iets totaal anders verwacht, ze had verwacht dat ook hij een zinnetje als ‘ik was eerst’ zou gaan zeggen. Geen idee, wilde ze zijn vraag spits beantwoorden, ik heb er immers nog niet in kunnen bladeren, maar hij keek zo ontwapenend naar haar op en zijn stem had zo melodieus geklonken, dat ze in plaats ervan zei: ‘Jij mag het wel hebben.’ Tenslotte was hij gehandicapt, zo iemand had het al moeilijk genoeg.

‘Ligt eraan wat jij ermee wilt.’

‘Ik ben in staking,’ liet ze zich ontvallen. ‘Ik ben met alles gestopt. Ik wil een ander leven. Een beter leven, alleen weet ik nog niet of het wel kan. En of ik het wel kan.’

‘Ironie?’ vroeg hij, terwijl ze het boek nog steeds samen vasthadden.

‘Nee, ernst.’

Heel even verbeeldde ze zich dat hij een proest moest inhouden, maar het kon ook te maken hebben met het stof in de winkel. ‘Ik heb in Amsterdam gewoond,’ zei ze.

‘Sinds deze week zit ik fulltime in mijn woonwagen op een boeren erf in Nieuwersluis.’

Hij liet het boek los. ‘Ik woon in Utrecht, daar heb ik nog niet eens een plantenbak. Neem jij het maar.’

‘Ik zocht eigenlijk een vergiet,’ zei ze, waarna ze het schutblad bekeek. ‘Alle machtig, ze vragen er vijftien euro voor, die andere boeken kosten één euro.’

‘Geef mij maar even.’

Gewillig gaf ze het boek aan de man, hij legde het behoedzaam op het olijfgroene zeildoek dat zijn schoot en de rest van zijn benen bedekte. Met zijn brede handen draaide hij aan zijn wielen om te kunnen keren in de smalle ruimte tussen de boekenkast en de stelling met keukenspullen, waarna ze hem in de richting van de vrouw achter de toonbank zag rijden. Zijn behendigheid deed vermoeden dat hij zich al jaren zo voortbewoog. Onder zijn oksels hingen rafels aan zijn trui, alsof hij regelmatig aan zijn eigen rugleuning of aan een ander uitsteeksel bleef haken. Uit een oude tas onder de paardenstaart stak de bovenkant van een colafles.

Ze deed alsof ze opnieuw naar een vergiet zocht. Na korte tijd was hij terug en overhandigde haar met een zwaai van zijn rechterarm, die te lang leek voor zijn lichaam, het grote boek.

‘Twee euro. Voordeeltje van mijn situatie.’

Ze zocht in haar portemonnee en gaf hem twee euromunten, hij stopte ze weg in een etui aan een buis van zijn rolstoel waarin ze ook een ouderwetse Nokia zag zitten. Nadat hij haar kort had gegroet reed hij soepel naar buiten, langs de pop die zijn onbedekte billen uitdagent naar achteren stak.

Terug bij de woonwagen, waarvan de aankoop ongetwijfeld

de op één na beste beslissing ooit was geweest, wanneer je de scheiding tenminste niet meetelde, legde Lily het boek in haar studeerkamer, pakte het langwerpige, roomkleurige kussen dat bij haar ligstoel hoorde, liep naar de tuin, vlijde het kussen op de stoel en sleepte het geheel naar een plek in de zon. Ze strekte zich erop uit, haar blik op de gele bloemetjes langs de sloot die haar terrein aan een kant begrenste. Vermoedelijk was het speenkruid, zoveel verstand had ze er ook weer niet van. Onder haar oude wilg, waarvan de stam zo rot was dat hij hol klonk als je er tegenaan schopte, zag ze een plant, de bladeren zacht en gevlekt, die tegelijkertijd blauw en roze bloeide. In de slootrand leek de munt alweer op te komen.

De zon, versluierd door vlagjes wolk, verwarmde haar handen en haar gezicht. Rondom hoorde ze vogels kwetteren, ze klonken opgetogen. Verderop, in een weiland dat niet bij het grondgebied van Marjan Mastenbroek hoorde, was een oude, moeizaam lopende boer zijn landerijen aan het inspecteren. Schuin boven hem zag ze een paartje ooievaars zweven en in een van de schone, brede sloten die het polderlandschap doorsneden begon het liefdesspel van twee zwanen, waarvan er een aan het dobberen was en de andere eerst nog moest landen, hij of zij scheerde wel honderd meter met uitgestrekte poten over het water voor het eindelijk tot drijven kwam. Er volgde een sensuele nekkenchoreografie.

Ze kon het hebben. Sinds ze naar de woonwagen was verhuisd kon ze heel veel hebben. Alles was goed, en zeker hier, nog steeds, negen jaar na de aanschaf van de wagen, ondanks wat er daarna allemaal was gebeurd. Het had iets met 'tijd' te maken. Aan de ene kant was de tijd hier onverbiddelijk. In de stad veranderden de stenen niet zomaar van vorm, ze stierven niet af om zich na een

winterslaap weer met kracht uit de grond omhoog te stuwen. Je kon rustig een maand wegblijven en dan zag alles er nog ongeveer hetzelfde uit, op stenen kon je rekenen, terwijl hier de vormen en kleuren al waren veranderd nadat je je een week niet had vertoond. Struiken hadden blaadjes gekregen, onkruid stond twintig centimeter hoger. Aan de andere kant had de tijd juist minder vat op deze plek, want die blaadjes en dat onkruid groeiden al eeuwen en eeuwen op dezelfde manier en ze zouden er nog eeuwen en eeuwen onverdroten mee doorgaan, zodat dit evengoed het jaar 1973 als 2020 of 2115 had kunnen zijn, al waren sommige soorten in de volgende eeuw waarschijnlijk uitgestorven.

Ze richtte haar blik op haar andere wilg, een jongere en gezondere krulwilg. Net als de holle stond hij langs de sloot, nog net binnen de omheining die haar domein aan de drie andere kanten begrensd. Ex – zo noemde ze hem in gedachten, wat makkelijk ging, ze hoefde alleen de L weg te laten – en zij hadden de wagen helemaal apart laten zetten, dwars op de materiaalschuur achter de boerderij, aan het pad waarover Marjans koeien altijd naar het weiland liepen. Nadat de eerste herfstregens waren gekomen had de kudde het gras rondom de wagen vertrapt en begonnen zij te begrijpen dat ze, wilden ze bij het naar buiten gaan niet tot hun enkels in de modder wegzakken, hun grondgebiedje ontoegankelijk zouden moeten maken, iets waar ze eerst moeite mee hadden gehad, alsof ze zichzelf moesten opsluiten. Nu was ze blij met het hek van